

млъкна. Приседналъ на колѣне, той се прислушваше, за да узнае, какво се върши въ стаята. До ушитѣ му дохождаше разговора въ трапезарията на Ташка, бабата и чуждото момиче. — Прислушваше се той, увѣренъ, че тамъ говорятъ, какъ се свърши печалната история съ паяка. И наистина:

— Къдѣ е той сега?

— Избѣга нѣкъдѣ си, каза Ташка.

— Азъ го набихъ, обясни майката. Едва от-зарана го облекохъ съ нови чисти дрѣхи и ги оцапалъ.

— Гдѣ се е дѣналъ той?

Колю спря дѣхането си и замря на мѣстото си.

— Колчо! Колчо!

Колчо млъчеше. „Нѣма да излѣза“, рѣши той — оскърбенъ и униженъ. На Колча му бѣше много горѣщо и задушно въ майчина си кожухъ, дѣто се бѣше уврѣлъ. Подиръ малко той потвори вратата и погледна прѣзъ отверстието. Въ стаята бѣше тѣй свѣтло, весело и хладно!... Отведнѣжъ нему му дотегна да седи въ дрехитѣ и му се поиска да отиде при Ташка, бабата и гимназистката. Трѣба да се почака, трѣбва той да избере добра минута, че нѣкакъ си незабѣлѣзано да се измъкне отъ тъмната стая. А инакъ, навѣрно, всички щомъ като зърнатъ Колча, тозъ-часъ ще си спомнятъ, че майка му го наплѣска и ще му бѣде много срамно, особено прѣдъ чуждото момиче. Трѣба да се потърпи... Отъ нѣмане какво да прави, Колчо почна да скубе влакната отъ майчина си кожухъ. Но туй му дотѣгна. Той надзърна прѣзъ вратата и се прислуша. Нѣма никаква опасностъ, може ти-